॥ अथाष्टाविंशोऽध्यायः ॥

नारद उवाच ॥ सैनिका भयनाम्नो ये वर्हिष्मन् दिष्टकारिणः ।
प्रद्वारकालकन्याभ्यां विचेरुरवनीमिमां ॥ १ ॥
त एकदा तु रभसा पुरंजनपुरं नृप ।
रुरुधुर्भीमभोगाढ्यां जरत्पन्नगपालितां ॥ २ ॥
कालकन्यापि बुभुजे पुरंजनपुरं बलात् ।
ययाभिभूतः पुरुषः सद्यो निःसारतामियात् ॥ ३ ॥
तयोपभुज्यमानां वै यवनाः सर्वतोदिशं ।
द्वार्भिः प्रविश्य सुभृशं प्रार्दयन् सकलां पुरीं ॥ ४ ॥
तस्यां प्रपीड्यमानायामभिमानी पुरंजनः ।
अवापोरुविधांस्तापान् कुटुम्बी ममताकुलः ॥ ५ ॥
कन्योपगूढो नष्टश्रीः कृपणो विषयात्मकः ।
नष्टप्रज्ञो हृतैश्वर्यो गन्धर्वयवनैर्बलात् ॥ ६ ॥
विशीर्णां स्वपुरीं वीक्ष्य प्रतिकूलाननादृतान् ।
पुत्रान् पौत्रानुगामात्यान् जायां च गतसौहृदां ॥ ७ ॥
आत्मानं कन्यया ग्रस्तं पञ्चालानरिदूषितान् ।
दुरन्तचिन्तामापन्नो न लेभे तत्प्रतिक्रियां ॥ ८ ॥
कामानभिलषन् दीनो यातयामांश्च कन्यया ।
विगतात्मगतिस्नेहः पुत्रदारांश्च लालयन् ॥ ९ ॥